

Wanneer ze nu meer en meer zoo schriklijk begint te hoesten zijn de vrouwen diep ontdaan. Ze roepen om hulp, de dokter wordt gehaald; die esculaap slaat de zieke een ruffel op de botjes, bevestigt het vonnis; Sophia in haar kanten camisole lacht hemelsch verkwikkend hem toe.

Maar Mietje heeft nog zooveel avonden van wel gelukzalig vertellen tegoed. In het kamertje met de sarong, klein heilige der heiligen, op een krakend canapeetje zitten de vrouwen nu dikwerf hand in hand. En met die donkere stem uit ver Rusland heeft Sophia gebiecht. Hoe fel sloeg de liefde door dat leven als een vuurroode vlam. Ik wist niet dat de mannen zoo slecht waren, zoo slecht en ook zoo charmant. — Sophia ga door — stoet van mannen om Sophia. Heer, ze schroei de haar vleugels. Sophia ga door. — Je was toch niet slecht? 'Neen, slecht was ik niet; ik ben met Karwotchka, mijn geliefde, door het brandende braambosch gegaan. Voor mijn oogen schoten ze hem dood: Vrouw, graaf jij nu dat graf.' Heer! schrikte Mietje, nog geen schop kan ze hanteeren, die lieve teedere schim. De bolsjewiki roofden geld en goed — dood door de kogel — apotheose.' Sophia vouwt gedrapeerde armen als een engel haar vleugels, buigt het hoofd nu en zwijgt.

'Ik hoop niet dat Jacoba, die Judas, achter de deur.'

Begin Mei: er is een lieve belofte in de lucht; nog weifelt de lente, nog even staat ze te pralen op den drempel der deur, dan met kwetteren van vogeltjes, met zoete koeltjes treedt ze binnen, wint liefelijk het pleit. En nooit is in dat stadje zoo'n voorjaar gezien, zoo vriendelijk, zoo maagdelijk, zoo stralend is dat. Toch ook hier, vrouwe Melancholia volgt op de voet, want de Lente, hoe teer, grijpt toch machtig u aan.

Sophia wordt ijler, is zwakker; waar ze gaat 't is of een vlucht witte duiven opstijgt voor haar voet; haar wezen is klaar als kristal; ze is zoetwreed als een engel; Sophia's glimlach komt nu van zeer ver. De teedere stem spreekt tot Mietje 'mijn duijfe' en eenmaal heeft ze per ongeluk Jacoba 'mijn gazelle' genoemd.

In dit lichte voorjaar is voor 't eerst iets van adoratie in Jacoba gemerkt; op haar zolderkamertje droomt Jacoba haar droom.

Af en toe ook, vasthoudend, vraagt Sophia naar de parels, maar Mietje is bang; vreemde lusten wekken die gave ronde dingen; de gastvrouw verstandig, verstopt ze voor haar gast.

Nog in die stralende Meimaand heeft deze wonderlijke stervende vele schulden gemaakt. Die verbergen de twee vrouwen schaamachtig voor elkaar. Als altijd vindt mevrouw Karwotchka 't verlossende woord.

'Lieve winkeltjes, panden van verborgen tragiek, reeds de knop van de deur is mij goed in de hand.'

De rekeningen vinden 't huis in de Koestraat; Mietje trekt haar beursje, zucht, telt 't geld.